

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Zagreb, Ulica grada Vukovara 70

(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud **Trgovački sud u Zagrebu**

Poslovni broj spisa **40.St-2975/2016**

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE - ZAGREB 3

28-07-2016

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA

PRIJAVA TRAZBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

KONSTRUKTOR-INŽENJERING d.d.

OIB **81356391287**

Adresa / sjedište

Split, Svačićeva 4

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ČRNOMEREC CENTAR d.o.o.

OIB **69080780585**

Adresa / sjedište

Zagreb, Gradišćanska 34

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Presuda P-1637/12-17 s klauzulom pravomoćnosti/ovršnosti

Iznos dospjele tražbine **10.888.090,44** (kn)

Glavnica **8.168.723,80** (kn)

Kamate **2.719.366,64** (kn)

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
(kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

Presuda P-1637/12-17 s klauzulom pravomoćnosti/ovršnosti, izračun zateznih kamata

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom **DA**/ NE za iznos **8.168.723,80** (kn)

Naziv ovršne isprave **Presuda P-1637/12-17 s klauzulom pravomoćnosti/ovršnosti**

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

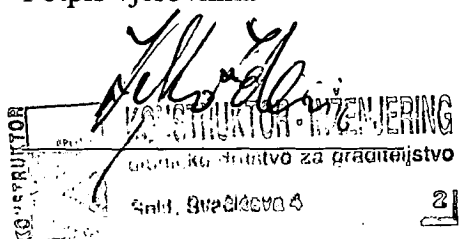

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

SP+17, 26.07.2016.

Potpis vjerovnika

KONSTRUKTOR IŽENJERING
Inženjersko društvo za građevinstvo
Srbij, Buzdovača 5

KONSTRUKTOR INŽENJERING d.d.
SPLIT

Dužnik: ČRNOMEREC CENTAR d.o.o., OIB: 69080780585, Gradišćanska 34, Zagreb
Predmet: Obračun kamata do 15.7.2016. godine

<i>Osnova</i>	<i>Iznos</i>
1. Potraživanje po osnovu glavnice duga	8.000.000,00 kn
2. Potraživanje po osnovu troškova ovršnog postupka	6.223,80 kn
3. Potraživanje po osnovu troškova postupka	162.500,00 kn
4. Ukupno glavnica (1+2+3)	8.168.723,80 kn
5. Potraživanje za zakonske zatezne kamate do 15.7.2016. godine po stavkama 1., 2. i 3. prema obračunu kamata u prilogu	2.719.366,64 kn
6. Ukupno potraživanje (4+5)	10.888.090,44 kn

_____
Potpis i pečat

KONSTRUKTOR INŽENJERING d.d.

SPLIT

Dužnik: ČRNOMEREC CENTAR d.o.o., OIB: 69080780585, Gradišćanska 34, Zagreb

Predmet: Obračun kamata do 15.7.2016. godine

Osnov	Razdoblje		Br. dana	Osnovica za obračun	Godišnja kamata u %	Djelitelj	Iznos kamate
1. Rata, Presuda P-1637/12-17	1.4.2013	30.6.2013	91	2.000.000,00 kn	15,00	36500	74.794,52 kn
	1.7.2013	31.12.2013	184	2.000.000,00 kn	12,40	36500	125.019,18 kn
	1.1.2014	30.6.2014	181	2.000.000,00 kn	12,35	36500	122.484,93 kn
	1.7.2014	31.12.2014	184	2.000.000,00 kn	12,29	36500	123.910,14 kn
	1.1.2015	31.7.2015	212	2.000.000,00 kn	12,14	36500	141.023,56 kn
	1.8.2015	31.12.2015	153	2.000.000,00 kn	10,14	36500	85.009,32 kn
2. Rata, Presuda P-1637/12-17	1.1.2016	15.7.2016	197	2.000.000,00 kn	10,05	36500	108.484,93 kn
	1.7.2013	31.12.2013	184	2.000.000,00 kn	12,40	36500	125.019,18 kn
	1.1.2014	30.6.2014	181	2.000.000,00 kn	12,35	36500	122.484,93 kn
	1.7.2014	31.12.2014	184	2.000.000,00 kn	12,29	36500	123.910,14 kn
	1.1.2015	31.7.2015	212	2.000.000,00 kn	12,14	36500	141.023,56 kn
	1.8.2015	31.12.2015	153	2.000.000,00 kn	10,14	36500	85.009,32 kn
3. Rata, Presuda P-1637/12-17	1.1.2016	15.7.2016	197	2.000.000,00 kn	10,05	36500	108.484,93 kn
	10.10.2013	31.12.2013	83	2.000.000,00 kn	12,40	36500	56.394,52 kn
	1.1.2014	30.6.2014	181	2.000.000,00 kn	12,35	36500	122.484,93 kn
	1.7.2014	31.12.2014	184	2.000.000,00 kn	12,29	36500	123.910,14 kn
	1.1.2015	31.7.2015	212	2.000.000,00 kn	12,14	36500	141.023,56 kn
	1.8.2015	31.12.2015	153	2.000.000,00 kn	10,14	36500	85.009,32 kn
4. Rata, Presud a P-1637/12-	1.1.2016	15.7.2016	197	2.000.000,00 kn	10,05	36500	108.484,93 kn
	1.1.2014	30.6.2014	181	2.000.000,00 kn	12,35	36500	122.484,93 kn
	1.7.2014	31.12.2014	184	2.000.000,00 kn	12,29	36500	123.910,14 kn
	1.1.2015	31.7.2015	212	2.000.000,00 kn	12,14	36500	141.023,56 kn
	1.8.2015	31.12.2015	153	2.000.000,00 kn	10,14	36500	85.009,32 kn
Tr. ovršnog postupka	1.1.2016	15.7.2016	197	2.000.000,00 kn	10,05	36500	108.484,93 kn
	10.3.2011	30.6.2011	113	6.223,80 kn	17,00	36500	327,56 kn
	1.7.2011	30.6.2013	731	6.223,80 kn	15,00	36500	1.869,70 kn
	1.7.2013	31.12.2013	184	6.223,80 kn	12,40	36500	389,05 kn
	1.1.2014	30.6.2014	181	6.223,80 kn	12,35	36500	381,16 kn
	1.7.2014	31.12.2014	184	6.223,80 kn	12,29	36500	385,60 kn
	1.1.2015	31.7.2015	212	6.223,80 kn	12,14	36500	438,85 kn
	1.8.2015	31.12.2015	153	6.223,80 kn	10,14	36500	264,54 kn
	1.1.2016	15.7.2016	197	6.223,80 kn	10,05	36500	337,59 kn
	1.8.2015	31.12.2015	153	6.223,80 kn	10,14	36500	264,54 kn
Tr. po stup	1.1.2016	15.7.2016	197	6.223,80 kn	10,05	36500	337,59 kn
	17.12.2015	31.12.2015	15	162.500,00 kn	10,14	36500	677,16 kn
	1.1.2016	15.7.2016	197	162.500,00 kn	10,05	36500	8.814,40 kn
Sveukupno kamata:							2.719.366,64 kn

ČRNOMEREC CENTAR d.o.o.
Gradišćanska 34
10000 Zagreb
OIB: 69080780585

Potpis i pečat

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Splitu

Presuda, Rješenje

P-1637/12-17

od 09.12.2015. je su pravomoćan - ni

09.12.2015. f.

i izvršiv 18.12.2015.

Pisarnica Trgovačkog suda u Splitu

Split, dne 11.02. 19/2016

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOS

Oznaka odluke: P-1637/2012-17
Vrsta odluke: Presuda
Donositelj: Dea Meštrović Koceić
Datum pravomoćnosti: 09.12.2015.
Datum ovršnosti: 18.12.2015.

Napomena

pravomoćnosti/ovršnosti:

Presuda je pravomoćna u dijelu u kojem je održan na snazi platni nalog javnog bilježnika Boška Juričić pod br. Ovr-713/11 od 10.03.2011.g., u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn sa zateznim kamata prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a koje teku na iznos od 2.000.000,00 kn od 01.03.2013.g. do isplate, na iznos od 2.000.000,00 kn od 01.07.2013.g. do isplate, na iznos od 2.000.000,00 kn od 01.10.2013.g. do isplate, na iznos od 2.000.000,00 kn od 01.01.2014.g., kao i u odnosu na trošak ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn sa zateznom kamatom koja teče od 10.03.2011.g. do isplate, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena. Presuda je pravomoćna u toč. 3. u kojoj je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju iznos od 162.500,00 kn po osnovu troškova postupka.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoćanska br. 6, Split

Radi osiguranja novčane tražbine

zateznom kamatom

nadalje prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećano za osam postotnih poena kao i u odnosu na trošak ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 10.03.2011.godine do isplate prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećano za pet postotnih poena - ODRŽAVA SE NA SNAZI.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

PRESUDA

RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U SPLITU po sucu ovog suda DEA MEŠTROVIĆ KOCEIĆ kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja KONSTRUKTOR – INŽENJERING d.d. Split, Svačićeva 4, OIB: 81356391287 zastupan po Tomislavu Krka odvjetniku u Splitu protiv tuženika ČRNOMEREC CENTAR d.o.o. Zagreb, Gradišćanska 26, OIB: 69080780585, radi isplate, dana 24.travnja 2014.godine

presudio je:

i

riješio je:

1. Ustanovljuje se da je tužitelj povukao tužbu u odnosu na dio glavnice od 8.928.880,49 kn spp, pa se platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišić iz Solina pod posl.br. Ovr - 730/11. od 10.03.2011.godine u tom dijelu - UKIDA.
2. Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja pa se citirani platni nalog u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01.04.2013.g. do isplate prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećano za osam postotnih poena kao i u odnosu na trošak ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 10.03.2011.godine do isplate prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećano za pet postotnih poena - ODRŽAVA SE NA SNAZI.
3. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju iznos od 162.500,00 kn po osnovu troškova postupka u roku od 8 dana.
4. Odbija se kao neosnovan prijedlog tužitelja kao predlagatelja osiguranja radi određivanja prethodne mjere koja glasi:
„Radi osiguranja novčane tražbine tužitelja u iznosu od 16.928.880,49 kn sa zakonskim zateznom kamatom koja teku na iznos od 15.744.789,32 kn počev od 01.08.2009.g. pa nadalje prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećano za osam postotnih poena, te na iznos od 1.184.091,17 kn počev od podnošenja prijedloga za ovrhu pa nadalje prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećano za osam postotnih poena sve do isplate, troškova ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče počev od 10.03.2011.godine pa nadalje, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je

prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osam postotnih poena pa sve do isplate, utvrđeno u rješenju o ovrsci na temelju vjerodostojne isprave br.Ovr - 713/2011. od 10.03.2011.godine protiv kojeg je izjavljen prigovor te radi osiguranja troškova postupka osiguranja, određuje se

prethodna mjera

1. Zabranjuje se bankama kod kojih tuženik ima otvorene račune i oročena novčana sredstva da tuženiku ili trećoj osobi po nalogu tuženika, osim tužitelju isplati sa računa tuženika i oročenih novčanih sredstva novčani iznos od 16.928.880,49 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznos od 15.744.789,32 kn počev od 01.08.2009.g. pa nadalje, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osam postotnih poena, te na iznos od 1.184.091,17 kn počev od podnošenja prijedloga za ovrhu pa nadalje prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osam postotnih poena sve do isplate, te troškova ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 10.03.2011.g. pa nadalje, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osam postotnih poena pa sve do isplate.

2. Provedbom prethodne mjere tužitelj stječe predmetno pravo na predmetu osiguranja.

3. Iznos novčanih sredstava tuženika kod pravne osobe koja obavlja poslove pravnog prometa za koje je određena zabrana isplate ne smije se prenijeti s toga računa, dok traje zabrana osim namirenja osigurane tražbine.

4. Ova prethodna mjera trajat će najdulje do proteka roka od 15 dna nakon nastupanja uvjeta za ovrhu“.

Obrazloženje:

Rješenjem o ovrsci navedenim u izreci javni bilježnik je temeljem priložene vjerodostojne isprave obvezao tuženika na isplatu iznosa od 16.928.880,49 kn sa zateznom kamatom i odredio naplatu tih tražbina.

Nakon pravodobno izjavljenog prigovora tuženika sud je rješenjem a primjenom odredbi čl.54. st.1.2. Ovršnog zakona stavio izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinute su provedene radnje a nastavljen je postupak kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Tužitelj tužbom traži da mu tuženik isplati utuženi iznos po osnovu pozajmice.

U tužbi je navodi da je temeljem izvadaka iz poslovnih knjiga, analitičkog izvoda konta od 03.03.2011.godine i obračuna ugovorenih kamata od 03.03.2011.godine razvidno da tuženik duguje tužitelju ukupan iznos od 16.928.880,49 kn zajedno sa zakonskim zateznom kamatama koje teku na iznos od 15.744.789,32 kn od 01.08.2009.godine do isplate te na iznos od 1.184.091,17 kn od 04.03.2011.godine sve do isplate.

Tuženik nije ispunio svoju dospjelu obvezu pa tužitelj predlaže sudu da usvoji tužbeni zahtjev i u cijelosti održi na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsci javnog bilježnika Boška Jurišić iz Solina pod posl.br. Ovr - 713/11. od 10.03.2011.godine.

Tuženik osporava potraživanje tužitelja navodeći da je navedena tražbina u cijelosti neosnovana. Navodi da je iz Sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno poslovnog kompleksa u Zagrebu „Gradišćanska – Cankareva – Baruna Filipovića – Selska“ i drugih pravnih i financijskih dokumenata razvidno da nisu osnovane obveze koje su

navedene u ovršnom prijedlogu – tužbi, pa je predložio da rješenje o ovrsi bude u cijelosti stavljeno izvan snage a postupak nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Tužitelj je na navode iz prigovora istakao da se utuženo potraživanje tužitelja temelji na Ugovoru o okvirnom revolving zajmu br. 01/07. od 01.08.2007.godine, kojeg je tužitelj i dostavio uz tužbu.

Navodi da su tužitelj kao zajmodavac i tuženik kao zajmoprimac zaključili navedeni Ugovor o okvirnom revolving zajmu dana 01.08.2007.godine, I Dodatak Ugovoru zaključili sud dana 28.05.2008.godine, II Dodatak Ugovoru zaključile su stranke dana 31.07.2008.godine te III Dodatak Ugovoru dana 28.10.2008.godine, a temeljem kojeg je Ugovora tužitelj odobrio i isplatio tuženiku pozajmicu u ukupnom iznosu od 15.745.000,00 kn.

Tužitelj nadalje ističe da su isplate po predmetnom Ugovoru o okvirnom revolvingu, išle a sukladno čl.2. Ugovora o okvirnom revolving zajmu od 01.08.2007.g. u iznosu od 6.370.040,80 kn koji je iznos iskorišten u svrhu zatvaranja glavnice tuženika po svim do tada zaključenim Ugovorima o pozajmicama, preostali iznos pozajmice od 9.374.748,52 kn također po osnovu Ugovoru o okvirnom revolving zajmu i dodacima ugovoru je tužitelj tuženiku isplatio u tranšama i to kako je naveo tužitelj po iznosima i po datumima, kako je naveo u svom podnesku od 14.10.2011.godine (str. 22 spisa).

Tužitelj je uz navedeni podnesak priložio i dokumentaciju na koju se poziva u navedenom podnesku.

Tužitelj istim podneskom obrazlaže da temeljem Ugovora o okvirnom revolving zajmu i njegovim dodacima potražuje od tuženika na ime glavnice iznos od 15.744.789,32 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospelja pa do isplate te potražuje i daljnji iznos od 1.184.091,17 kn na ime ugovorenih zateznih kamata koje su obračunate od dana isplate pa do dospelja kao i daljnje zakonske zatezne kamate koje teku na ovaj iznos od dana utuženja pa do isplate.

Čl.173. ZOO-a da je propisano da je dužnik dužan ispuniti obvezu u roku koji je predviđen u Ugovoru pa je u konkretnom slučaju tuženik predmetni iznos trebao vratiti tužitelju do 31.07.2009.godine a što nije učinio.

Stranke su Ugovorom o okvirnom revolving zajmu odredile da će se na zajam obračunavati ugovorna zatezna kamata u iznosu od 4% godišnje.

Iako je tuženik potvrdio dugovanje tužitelju, potpisom Izvoda otvorenih stavki na dan 31.12.2008.godine, do dana tužbe, nije platio dug tužitelju. Tužitelj je u više navrata pozivao tuženika da podmiri dug da bi mu konačno 02.08.2010.godine uputio opomenu pred tužbu.

Istim podneskom tužitelj predlaže sudu donošenje rješenja o osiguranju prethodnom mjerom, navodeći da je rješenjem o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave koju je izdao javni bilježnik Boško Jurišić iz solina pod br. Ovr – 713/2011. od 10.03.2011.godine naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 16.928.880,49 kn sa zakonskim zateznim kamatama kao i troškovima postupka u iznosu od 6.223,80 kn a protiv kojeg je rješenja tuženik podnio prigovor.

Iz financijskog izvješća tuženika je razvidno da je 2010.g. poslova sa gubitkom a isto tako iz predmetnog izvješća je razvidno da je tuženik naznačio svoju obvezu prema tužitelju s osnove zajma. Kako tuženik pobija osnov tako i visinu potraživanja tužitelja to je razvidno da je osporavanje od strane tuženika usmjereno na odugovlačenje postupka i izbjegavanje obveze prema tužitelju.

Kako s toga postoji opasnost da tužitelj neće moći naplatiti svoju tražbinu u koliko uspije u sporu to predlaže sudu, da temeljem čl.284. do 287. Ovršnog zakona donese rješenje o osiguranju prethodnom mjerom kako je to tužitelj i predložio u svom podnesku od 27.01.2012.godine.

Tužitelj je u nastavku postupka naveo da su parnične stranke a nakon pokretanja ovog parničnog postupka u cilju mirnog rješenja spora sklopile Sporazum od 25.09.2012.godine kojim je obuhvaćena i predmetna tražbina.

Predmetna tražbina je u navedenom Sporazumu u čl.1. toč.A specificirana kao tražbina temeljem rješenja o ovrsvi pod br. Ovrsv – 713/2011.

Navodi da je tuženik i djelomično postupio po navedenom sporazumu, na način da je dio dugovanja podmirio, a sklapanjem navedenog Sporazuma tuženik je priznao kako osnov tako i visinu predmetnog potraživanja a to je učinio i plaćanjem dijela obveze.

Jedna od obveza tuženika iz navedenog Sporazuma bila je predati tužitelju osam zadužnica a što je sadržano u čl.4. Sporazuma, a nakon čega se tužitelj obvezao povući ovaj tužbeni zahtjev sukladno čl.5. Sporazuma. Kako tuženik nije tužitelju predao osam zadužnica tj. nije ispoštivao navedenu obvezu a niti je izvršio plaćanje na drugi način, to je takvim postupanjem ukazao na nepoštivanje Sporazuma čime je isti zapravo prestao važiti a što je tužitelja dovelo u poziciju da nastavi sa ovim postupkom. Tužitelj je zatražio od suda kraći rok radi preciziranja tužbenog zahtijeva a obzirom na djelomično plaćanje od strane tuženika.

Tuženik je i dalje ustrajao kod svojih prigovora stvarne i mjesne nenadležnosti ovog suda, te navodeći da je već ranije spomenuti Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno poslovnog kompleksa ... sastavni dio međusobnog odnosa.

Ističe i prigovor zastare potraživanja navodeći da se tužitelj poziva na potraživanje za kje tvrdi daje nastalo iz Ugovora o okvirnom revolvinog zajmu iz 2007.godine a odnosi se zapravo na akontacije koje se plaćaju temeljem povlačenja sredstava po osnovu navedenog Ugovora, ali i Sporazuma koje dospijevaju periodično jer se konačni obračun vršio temeljem Sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa... i u skladu sa kojim treba biti utvrđeno dospijeće plaćanja ovisno o namjeni uplaćenih sredstava.

Tuženik smatra kako se potraživanje tužitelja smatra povremenim davanjem koje se ne isplaćuje u obrocima pa se na takvu tražbinu primjenjuje zastarni rok od tri godine.

Tuženik nadalje osporava i tužbeni zahtjev i s toga jer smatra da je potraživanje tužitelja suprotno odredbama navedenog Sporazuma, a time pobojno odnosno ništetno iz dva razloga, i to jer je društvo tuženika kupljeno sa navedenim obvezama a prodavatelj ovdje tužitelj je ovdje to svoj potraživanje u financijskom smislu prebio s kupovinom dobivenom za prodaju poslovnih udjela u tuženiku, jer nije vratio HYPO APLE ADRIA BANCI kredit iako je za navedeni iznos uvećao kupovinu poslovnog udjela. Navodi da je drugi razlog taj što je čl.112.st.2. navedenog Sporazuma ugovoreno da će osnivači tuženika davati pozajmice u omjeru iz čl.3. Sporazuma.

Potpisnici Sporazuma suglasno utvrđuju da će svoje međusobne odnose po pitanju utvrđenja iz stavka Prvog sporazuma utvrđivati posebnim Aneksom ovom Sporazumu.

Navedeni omjer je 51:49 i tuženik ističe da je tužitelj suprotno navedenoj odredbi Sporazuma knjižio akontacije pozajmica na taj način stvarajući si financijsko potraživanje po toj osnovi prema tuženiku.

Tuženik navodi da je radi pravilnog rješenja ovog spora uputio obavijest NIVA INŽENJERING d.d. Zagreb kao umještaču, a kao dokaz da se radi o odnosu u kojem je uključeno više subjekata.

Nadalje, tuženik ističe da je Sporazum od 25.09.2012.godine započeto mirno rješenje spora a ovim Sporazumom su obuhvaćen osim tužitelja i tuženika i društvo NIVA INŽENJERING d.d. kao i INSTITUT IGH.

Navodi da je uplatio tužitelju iznos od 3.000.000,00 kn te da je predao zadužnice kao ovršne isprave i kao osiguranje da se izvan sudskim putem riješi ovaj spor u interesu svih ugovornih strana te da se povuče tužbeni zahtjev radi obustave daljnjeg vođenja ovog postupka.

Tim sporazumom je dogovoreno da se iznos od 8.000.000,00 kn kompenzira višestrukom kompenzacijom s TD Institut IGH d.d.

Nadalje, tuženik navodi da tužitelj iako se nalazi u postupku predstečajne nagodbe nije ukalkulirao navedenu problematiku da bi sita bila obuhvaćen pred stečajnom nagodbom te navodi da je nad Institutom IGH kao stranom Sporazuma koja Sporazumom preuzima određene obveze također otvoren postupak predstečajne nagodbe.

Tužitelj se u odnosu na prigovor stvarne i mjesne nenadležnosti koju ističe tuženik očitovao o tome da je o tome donio odluku već VTS RH svojim rješenjem pod br.PŽ- 2759/12. od 10.07.2012.godine.

U odnosu na ostale navode tuženika ističe da su isti neosnovani u cijelosti, te smatra da postupak predstečajne nagodbe nad tužiteljem ne bi mogao nikako utjecati na ovaj postupak, a smatra da ni društvo IGH d.d. Zagreb ne bi bilo ni u kakvoj obvezi po predmetnom potraživanju a u odnosu na tužitelja.

Tuženik se u cijelosti protivi prijedlogu tužitelja radi određivanja prethodne mjere. Izricanjem prethodne mjere zabrane trećima isplate sa računa, da bi učinila tešku i nenadoknadivu štetu tuženika pa predlaže u cijelosti odbiti zahtjev tužitelja radi određivanje prethodne mjere.

Nadalje, tuženik ističe da i osporava navode tužitelja da bi tuženik plaćanjima koje vrši prema tužitelju priznavao osnovi visinu tužbenog zahtijeva iz ovog spora. Tuženik je obavljao uplate a tužitelj je zadužnice – ovršne isprave sam prosljedio trećima čime je prisilio na plaćanje tuženika trećim osobama svojih cediranih tražbina. Tuženik navodi da je tužitelju izvršio plaćanje kompenzacijom iznosa od 3.000.000,00 kn dana 25.09.2012.godine.

Nadalje, da je tuženik tužitelju izdao radi isplate zadužnice i to, Ovr-9230/12. na iznos od 1.000.000,00 kn i Ovr-9234/12. na iznos od 500.000,00 kn.

Navedene zadužnice tužitelj je ustupio društvu SIROVINA BENZ d.o.o. kao i tražbinu u cijelosti u iznosu od 1.500.000,00 kn.

Nadalje, tuženik da je tužitelju izdao zadužnice i to: Ovr-9231/12. na iznos od 1.000.000,00 kn i Ovr- 9232/13. na iznos od 1.000.000,00 kn, Ovr- 9235/13. na iznos od 500.000,00 kn, Ovr- 9236/13. na iznos od 500.000,00 kn, i Ovr- 9237/13. na iznos od 500.000,00 kn. Navedene zadužnice tužitelj je ustupio društvu KOMEXAL Split d.o.o. kao i tražbinu u cijelosti u iznosu od 3.500.000,00 kn.

Tuženik da je tužitelju izdao radi isplate i zadužnice Ovr- 9233/12. na iznos od 1.000.000,00 kn. Navedene zadužnice tužitelj je ustupio društvu RATTHMAN d.o.o. kao i tražbinu u cijelosti u iznosu od 1.000.000,00 kn.

Tuženik navodi, da je na taj način smanjeno potraživanje tužitelja prema tuženiku za iznos od 9.000.000,00 kn.

Tuženik nadalje, ističe da je u vrijeme iz kojeg datira ovaj sporni odnos većinski vlasnik tuženika bio tužitelj i to s 99,98% udjelom, dok je trenutni većinski vlasnik poslovnih udjela u tuženiku društvo NIVA INŽENJERING d.d., koji je sa tadašnjim većinskim vlasnikom zaključio Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno poslovnog kompleksa u Zagrebu ... a kojim je utvrđena poslovna politika i kojim su se ugovorene strane obvezale sačinjavati Dodatke Ugovora radi reguliranja međusobnih ulaganja u društvo ovdje tuženika.

Navodi da tuženik ima saznanja daje zaključen Ugovor o prijenosu poslovnih udjela s prodavateljem KONSTRUKTOR INEŽENJERING d.d. i kupca INSTITUT IGH, a prema kojem Ugovoru sve obveze tuženika pa i obveze tražbina revolving zajma prešle na kupca poslovnih udjela.

Radi svega navedenog tuženik predlaže sudu da tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odbije.

Tužitelj je u odnosu na istaknute navode tuženika, naveo da nije osnovan prigovor zastare, a obzirom da je predmet postupak potraživanja tužitelja, po osnovu Ugovora o okvirnom revolving zajmu br.1/07. i Dodacima tom Ugovoru temeljem kojeg ugovora i dodataka je isplatio tuženiku kao što je istaknuto pozajmicu u ukupnom iznosu od 15.744.789,32 kn.

Isplate po predmetnom Ugovoru su išle na način da je tužitelj ana 01.08.2007.godine isplatio 6.370.040,80 kn (čl.2. Ugovora), a preostali iznos pozajmice od 9.374.748,52 kn isplati oje tuženiku po tranšama i datumima kako je to tužitelj naveo u podnesku od 27.11.2013.godine. Kao što je istaknuto iznos od 1.184.091,17 kn predstavlja obračunatu ugovorenu kamatu od dana isplate do dana dospijeća.

Tuženik je tužitelju potvrdio dugovanje potpisom izvoda otvorenih stavki na dan 31.12.2008.godine, pa nema govora o nastupanju zastare.

U odnosu na tražbinu koja je predmet ovog postupka stranke su zaključile Sporazum te su u čl.2. izričito navele da će tuženik na ime dugovanja po rješenju o ovrsci pod br. Ovrv – 713/2011. isplatiti tužitelju ukupan iznos od 17.000.000,00 kn.

Tuženik nije u cijelosti ispoštovao navedeni Sporazum jer od priznatih 17.000.000,00 kn nije isplatio iznos od 8.000.000,00 kn a niti je predao tužitelju zadužnice kao sredstvo osiguranja plaćanja za taj iznos od 8.000.000,00 kn.

Prema tome nije sporna činjenica da bi tuženik tužitelju po osnovu navedenog Sporazuma podmirio iznos od 9.000.000,00 kn a ostao je neplaćen iznos od 9.000.000,00 kn kojeg tuženik neosnovano odbija podmiriti.

Kako nije realizirana višestruka kompenzacija do 30.03.2013.godine sukladno odredbi čl.2.st.1.toč.b. Sporazuma to je tuženik u obvezi platiti tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn kao i predati zadužnice na ime osiguranja plaćanja iznosa od 8.000.000,00 kn.

Tužitelj je a u skladu sa navedenim precizirao tužbeni zahtjev tako da isti glasi: „Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsci javnog bilježnika Boška Jurišić iz Solina pod posl.br. Ovrv – 713/2011. od 10.03.2011.godine u dijelu u kojem se nalaze tuženiku da isplati tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 01.04.2013.godine do isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osma postotnih poena sve do isplate te da mu naknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 10.03.2011.godine do isplate, isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena.“

Tuženik osporava i ovako r tužbeni zahtjev tužitelja navodeći da je iznos od 8.000.000,00 kn koje tužitelj sada potražuje obveza Instituta IGH koji je u vrijeme sastavljanja Sporazuma bio vlasnik 20% udjela u društvu tuženika. U Sporazumu je naveden datum plaćanja odnosno izdavanja zadužnica na 8.000.000,00 kn sa rokom 30.03.2013.godine jer je do toga dan planirano sa Institutom IGH, Konstruktorom d.d., Geotehnikom kao društvom kćeri društva Konstruktor d.d. poravnati sve međusobne tražbine ali su ta društva završila u postupku predstečajne nagodbe. Tuženik je predložio i odgodu ročišta radi dogovora o nagodbi, ističući da Institut IGH d.d. potražuje još veći iznos od tvrtke kćeri tužitelja Geotehnike pa da je s toga izvjesno da će se predložen nagodba i realizirati.

Tužitelj je na navode tuženika istakao, da su navodi tuženika irelevantni za ovaj postupak jer je samim Sporazumom od 25.09.2012.godine između parničnih stranaka regulirano predmetno potraživanje kao i mogućnost da do višestruke kompenzacije na koju se tuženik poziva i ne dođe.

Konkretno u čl.4. Sporazuma je navedeno – regulirano da će u slučaju ako ne dođe do realizacije višestruke kompenzacije tuženik tužitelju podmiriti novčano potraživanje i za isto mu predati zadužnice.

Tuženik je predložio i izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka kao i stranaka a na okolnosti utvrđivanja prave volje ugovornih stranaka, navodeći da je prava volja stranaka bila davanje ulaganja, u navedenom omjeru, a ako se taj omjer ne bude ostvarivao zaključivati Anekse te unositi u temeljni kapital društva navedena ulaganja.

Odbijen je prijedlog tuženika za izvođenje daljnjih dokaza.

Pregledana je dokumentacija koja priliježe spisu: Ugovor o okvirnom revolving zajmu br.01/07. od 01.08.2007.godine, Prvi Dodatak ugovoru od 28.05.2008.godine, Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno poslovnog kompleksa u Zagrebu ... od 19.04.2007.godine, Drugi dodatak ugovoru od 31.07.2008.godine, Treći dodatak ugovoru od 28.10.2008.godine, Ugovor o kratkoročnoj pozajmici od 25.07.2006.godine, Izjava o upućivanju od 25.07.2006.godine, Ugovor o cesiji od 28.07.2006.godine, storno Ugovora o cesiji od 14.03.2008.godine, Ugovor o cesiji od 04.03.2008.godine, financijski izvještaj za 2010.g. Črnomerec Centar d.o.o., Sporazum od 25.09.2012.godine, Prvi Aneks Sporazuma od 17.03.2008.godine, Izvješće o solventnosti IS 2 za poslovni subjekt Črnomerec centar d.o.o. Zagreb, Sporazum od 30.12.2011.godine, Sporazum od 09.12.2009.godine.

Stranke su popisale trošak.

Tužbeni zahtjev tužitelja preciziran u podnesku tužitelj od 27.11.2013.godine je osnovan. Nije prijeporno da je tužitelj sa tuženikom zaključio Ugovor o okvirnom revolving zajmu br.01/07. od 01.08.2007.godine, I Dodatak Ugovoru o okvirnom revolving zajmu br. 01/07. od 28.05.2008.godine, II Dodatak Ugovoru o okvirnom revolving zajmu br.01/07. od 31.07.2008.godine te III Dodatak Ugovoru o okvirnom revolving zajmu br.01/07. od 28.10.2008.godine, te nadalje nije prijeporno da su navedeni iznosi iz citiranih Ugovora o revolving zajmu isplaćeni tuženiku kao zajmoprimcu od strane tužitelja kao zajmodavca.

Nije sporno da su stranke zaključile Sporazum od 25.09.2012.godine u kojem su stranke konstatirale da je ovdje tužitelj podnio prijedlog za ovrhu po osnovu potraživanja po Ugovorima o kratkoročnim pozajmicama, te po kojem je prijedlogu javni bilježnik Boško Jurišić iz Solina donio rješenje o ovrsi pod br. Ovrv -714/11. od dana 10.03.2010.godine (čl.1. Sporazuma).

Čl.2. Sporazuma stranke su suglasile da temeljem navedenog rješenja o ovrsi je tuženik dužan tužitelju isplatiti iznos od 17.000.000,00 kn i to u obrocima koji su navedeni u čl.2. Sporazuma.

Čl.2. st.1. toč.B. navedenog Sporazuma stranke su utanačile da će iznos od 8.000.000,00 kn biti najkasnije plaćen do 30.03.2013.g. i to višestrukom kompenzacijom s trgovačkim društvom Institut IGH a pod uvjetom da ista bude prihvatljiva tužitelju Konstruktor – Inženjering d.d. Split.

Čl.4. Sporazuma stranke su suglasno utvrdile da će tuženik ČRNOMERAC d.o.o. Zagreb a u koliko se ne realizira višestruka kompenzacija iz čl.2. st.1. toč.B, isti biti u obvezi izvršiti plaćanje iznosa od 8.000.000,00 kn naveden u čl.2.st.2. Sporazuma i to odmah po bezuspješnom proteku roka za provedbu višestruke kompenzacije iz čl.2. st.1. toč.B., te predati Konstruktoru osam zadužnica iz čl.3. Sporazuma i daljnje zadužnice kako slijedi i opisano je u čl.4. Sporazuma.

Navedeni Sporazum od 25.09.2012.godine stranke su uredno ovjerile potpisima ovlaštenih osoba te svojim štambiljima.

Prema navedenom Sporazumu stranke su suglasne da tuženik duguje tužitelju iznos od 17.000.000,00 kn, a što je utvrđeno čl.2. Sporazuma, te su stranke izričito i navele da će tuženik isplatiti navedeni iznos od 17.000.000,00 kn tužitelju po osnovu rješenja o ovrsi br. Ovrv – 713/2011. od 10.03.2010.godine.

Među strankama nije sporno da je tuženik temeljem navedenog Sporazuma od priznatih 17.000.000,00 kn podmirio tužitelju iznos od 9.000.000,00 kn na način utvrđen predmetnim Sporazumom.

U tijeku postupka proizašlo je utvrđenim da tuženik nije tužitelju podmirio iznos od 8.000.000,00 kn do dana 30.03.2013.godine tj. nije realizirana višestruka kompenzacija sa trgovačkim društvom Institut IGH, pa je s toga tuženik u obvezi izvršiti tužitelju plaćanje iznosa od 8.000.000,00 kn a sukladno čl.4. navedenog Sporazuma.

S toga je osnovan tužbeni zahtjev tužitelj preciziran u podnesku tužitelja od 27.11.2013.godine kojim traži da se održi na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Boška Jurišić iz Solina pod posl.br. Ovrv – 713/2011. od 10.03.2011.godine u dijelu u kojem se nalaže tuženiku da isplati tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01.04.2013.g. do isplate prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodišta uvećano za osam postotnih poena kao i da naknadi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 10.03.2011.g. do isplate prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodišta uvećano za pet postotnih poena.

Radi navedenog nisu osnovani prigovori tuženika a nije osnovan ni prigovor zastare potraživanja. Tuženik je potpisom i ovjerom Sporazuma od 25.09.2013.godine, a i samim uplatama po tom sporazumu, koje je izvršio prema tužitelju priznao potraživanje tužitelja pa je sukladno čl.240.Zakona o obveznim odnosima (NN br. 53/91., 73/91., 9/94., 7/96., 112/99., dalje ZOO-a), zastara prekinuta.

Nije osnovan prijedlog tužitelja radi određivanje prethodne mjere pa je isti valjalo odbiti kao neosnovan.

Prema čl.284. Ovršnog zakona (NN br.57/96, 29/99, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08.), prethodna mjera određuje se radi osiguranja novčane tražbine na temelju: 1. odluke suda ili upravnog tijela koja nije postala ovršna, 2. nagodbe zaključene pred sudom ili upravnim tijekom ako tražbina koja je u njoj utvrđena još uvijek nije dospjela, 3. javno bilježničke odluke ili javno bilježničke isprave ako tražbina koja je u njoj utvrđena još uvijek nije dospjela.

Sud će na temelju isprava iz st.1. ovog članak odrediti prethodnu mjeru ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnom opasnost da bi se bez toga osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo ostvarenje tražbine.

Prema čl.285. Ovršnog zakona smatrati će se da opasnost u smislu odredbe čl.284. ovog zakona postoji ako je određivanje prethodne mjere predloženo na temelju: 1.presude donesene u kaznenom postupku o imovinsko pravnom zahtjevu protiv koje je dopušteno ponavljanje kaznenog postupka, 2.odluke koja se mora ovršiti u inozemstvu, 3.presude na temelju priznanja protiv koje je izjavljena žalba, 4.nagodbe iz čl.284.st.1. toč.2. ovog zakona

koja se pobija na način predviđen zakonom, 5.javno bilježničke isprave iz čl.284.st.1. toč.2. ovog zakona koja se pobija na način predviđen zakonom.

Tužitelj kao predlagatelj osiguranja učinio vjerojatnim prvu potrebu pretpostavku iz čl.284.st.1.toč.3. Ovršnog zakona, jer spisu priliže javno bilježnika odluka, rješenje o ovrsi pod br. Ovrv – 713/2011. od 10.03.2011.godine.

Predlagatelj osiguranja međutim nije učinio vjerojatnim drugu potrebnu pretpostavku, a to je opasnost da bi se bez toga osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo ostvarenje tražbine.

Tužitelj kao predlagatelj osiguranja u tom pravcu nije ponudio sudu nikakav dokaz.

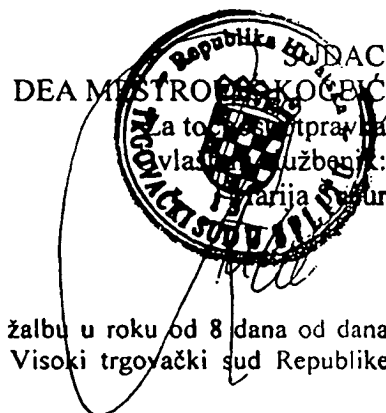
Tužitelj kao predlagatelj osiguranja trebao je učiniti vjerojatnim postojanje opasnosti iz čl.284.st.2. Ovršnog zakona, jer se u konkretnom slučaju ne radi o pretpostavljenoj opasnosti iz čl.285. st.1.toč.1. Ovršnog zakona.

Naime, rješenje o ovrsi je izdano na temelju vjerodostojne isprave ali ne na temelju javne ili javno ovjerovljene isprave, mjenice i čeka, protiv kojih je pravodobno podnesen prigovor.

Radi navedenog odlučeno je kao u toč.4. Izreke.

Odluka o trošku temelji se na čl.154.st.1. Zakona o parničnom postupku (NN br.53/91. i 91/92., 112/99., 88/01., 117/03. i 88/05.) a i sukladno tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (NN br.69/93, 87/93, 16/94, 11/96 i 91/04) a kao trošak tužitelju je priznat trošak: za zastupanje na ročištima od 24.01.2014. te 10.03.2014.g. za svako po 65.000,00 kn te 25% PDV-a iznos od 32.500,00 kn.

U Splitu, dana 24.travnja 2014.godine

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude (rješenja) nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana objave presude (rješenja). Žalba se podnosi preko ovog suda za Visoki trgovački sud Republike Hrvatske Zagreb, u pisanom obliku u 3 primjerka.

DNA:

- 1.tužitelju,
- 2.tuženiku,
3. u spis

22-01-2016

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZREKE

Prako pošte

18-01-2016

Procedura za primanje i dostavu: _____
POŠTA: _____
Broj prijema: _____
Zakazano: _____

28. Pž-4087/14-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivica Omazića, predsjednika vijeća, Vesne Buljan, suca izvjestitelja i Kristine Saganić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja KONSTRUKTOR – INŽENJERING d.o.o., OIB 81356391287, iz Splita, Svačićeva 4, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Krka, odvjetnik u Splitu, Starčevićeva 13/I, protiv tuženika ČRNOMEREC CENTAR d.o.o., OIB 69080780585, iz Zagreba, Gradišćanska 26, radi isplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-1637/12 od 24. travnja 2014., u sjednici vijeća održanoj 9. prosinca 2015.

presudio je

I. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-1637/12 od 24. travnja 2014. u točki 2. izreke u dijelu u kojem je održan na snazi „citirani” platni nalog u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama i troškom ovrhe u iznosu od 6.223,80 kn s pripadajućim zateznim kamatama i sudi:

1. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišića poslovni broj Ovr-713/11 od 10. ožujka 2011. u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn (osammilijuna kuna) sa zateznim kamatama prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena koje teku:

- na iznos od 2.000.000,00 kn od 1. travnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.000.000,00 kn od 1. srpnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.000.000,00 kn od 1. listopada 2013. do isplate,
- na iznos od 2.000.000,00 kn od 1. siječnja 2014. do isplate,

kao i trošak ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn (šesttisućadvjestodvadesetri kune i osamdeset-lipa) sa zateznom kamatom koja teče od 10. ožujka 2011. do isplate prema

eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena.

2. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišića poslovni broj Ovr-713/11 od 10. ožujka 2011. u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da isplati tužitelju zatezne kamate po stopi višoj od eskontne stope Hrvatske narodne banke uvećane za pet postotnih poena koje na iznos od 8.000.000,00 kn (osammilijuna kuna) teku od 1. travnja 2013. do isplate te zatezne kamate prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena koje teku:

- na iznos od 6.000.000,00 kn od 1. travnja 2013. do 30. lipnja 2013.
- na iznos od 4.000.000,00 kn od 1. srpnja 2013. do 30. rujna 2013. i
- na iznos od 2.000.000,00 kn od 1. listopada 2013. do 31. prosinca 2013.,

te se u tom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja odbija kao neosnovan.

II. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 13. P-1637/12 od 24. travnja 2014. u točki 3. izreke.

Obrazloženje

Presudom (i rješenjem) označenom u izreci ove presude prvostupanjski sud je „ustanovio“ (?) da je tužitelj povukao tužbu u odnosu na dio glavnice od 8.928.880,49 kn s p.p. pa je platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišića iz Solina poslovni broj Ovr-730/11 od 10. ožujka 2011. u tom dijelu ukinut (točka 1. izreke presude i rješenja). Istom presudom je „citirani“ platni nalog održao na snazi u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da tužitelju isplati iznos od 8.000.000,00 kn s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 1. travnja 2013. do isplate prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena kao i trošak ovršnog postupka u iznosu od 6.223,80 kn sa zateznom kamatom koja teče od 10. ožujka 2011. do isplate prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena te je u tom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja usvojen (točka 2. izreke presude i rješenja). Istom odlukom prvostupanjski sud naložio je tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 162.500,00 kn (točka 3. izreke presude i rješenja) te je odbio kao neosnovan prijedlog tužitelja za određivanjem prethodne mjere (točka 4. izreke presude i rješenja). Tako je prvostupanjski sud presudio (u odnosu na točku 2. izreke presude) jer je nakon provedenog postupka utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu proizašlom iz Ugovora o okvirnom revolving zajmu br. 01/07 od 1. kolovoza 2007. i više Dodataka tom Ugovoru na temelju kojih je tužitelj kao zajmodavac ispunio svoju ugovornu obvezu predaje tuženiku kao zajmoprimcu novčani iznos od ukupno 15.744.789,32 kn te, s obzirom na to da su stranke ugovorile i ugovorne kamate po stopi tih kamata od 4 % godišnje koja prema obračunu tužitelja iznosi 1.184.091,17 kn, to je ukupno tužiteljevo potraživanje na dan pokretanja postupka iznosilo 16.928.880,49 kn. Nadalje, budući da su stranke tijekom trajanja ovog postupka 25. rujna 2012. sklopile Sporazum (list 147.-149. spisa) kojim su suglasno utvrdile da tuženik (u vrijeme sklapanja tog Sporazuma) duguje tužitelju iznos od

17,000.000,00 kn kojeg se tuženik obvezao podmiriti u obrocima iz članka 2. tog Sporazuma, a tuženik je sukladno tom Sporazumu podmirio tužitelju iznos od 9,000.000,00 kn, to je prvostupanjski sud ocijenio da tuženik duguje tužitelju iznos od 8,000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 1. travnja 2013. do isplate. Osim toga, budući da je tuženik sklopio Sporazum 25. rujna 2012. i vršio je uplate po tom Sporazumu, time je priznao potraživanje tužitelja pa je prema ocijeni prvostupanjskog suda prekinuta zastara sukladno odredbi članka 240. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15). Odluku o parničnim troškovima prvostupanjski sud je donio primjenom odredbe članak 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku.

Protiv te presude u točkama 2. i 3. izreke žalbu je izjavio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Obrazlažući žalbene razloge žalitelj u žalbi u bitnom navodi da sud uopće nije odlučio o prigovoru tuženika u pogledu mjesne i stvarne nadležnosti koju je istaknuo u ovom postupku već se samo pozvao na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-1759/12 od 10. srpnja 2012., no tim se rješenjem Visoki trgovački sud Republike Hrvatske uopće nije upustio u odlučivanje o prigovoru stvarne i mjesne nadležnosti nego je taj prigovor odbio smatrajući da u konkretnom slučaju točka II. (*ranije pobijanog*) rješenja nema karakter meritorne odluke. Upravo zbog navedenog, tuženik je već prvim podneskom od 10. listopada 2013. istaknuo prigovor stvarne i mjesne nenadležnosti jer je smatrao da je ona pogrešno utvrđena, između ostalog, i na temelju necjelovite preslike ugovora o zajmu koju sud navodi u svojoj presudi i koja je priložena uz ovršni prijedlog. Navedeni ugovor nije u originalu, niti u ovjerenj preslici, niti se radi o sporazumu o mjesnoj nadležnosti sklopljenom u zakonom propisanom obliku, nego se radi o necjelovitoj kopiji na kojoj nedostaje dio žiga i potpisi ovlaštenih osoba zajmoprimca, stoga navedena isprava ne sadrži sve elemente da bi sud mogao zaključiti da su stranke zaključile sporazum o mjesnoj nadležnosti suda. Fotokopija dijela isprave koju je tužitelj priložio uz ovršni prijedlog nije sporazum o mjesnoj nadležnosti te je prema odredbama članka 46. i 47. stavak 1. Zakona o parničnom postupku općemjesno nadležan sud u Zagrebu. Nadalje, sud u obrazloženju presude utvrđuje da nije prijeporno da su stranke zaključile Ugovor o okvirnom revolving zajmu br. 01/07 od 1. kolovoza 2007., I. dodatak tog Ugovora 28. svibnja 2008., II. dodatak tog Ugovora 31. srpnja 2008. i III. dodatak tog Ugovora 28. kolovoza 2008.. Sud svoju presudu temelji na dokumentaciji koju je tuženik osporio podneskom od 10. listopada 2013., no tome sud ne pridaje nikakvu važnost. Žalitelj ističe da je sporna prava volja stranaka iz Sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno poslovnog kompleksa Gradišćanska-Cankareva-Baruna Filipovića-Selska i obračun ulaganja u projekt Čnomerec centar d.o.o. i ranije TKZ jer tuženik nije bio u obvezi po osnovi zajma s obzirom na obvezu zaključivanja aneksa ugovora kojima bi se utvrdilo stvarno ulaganje u projekt Čnomerec centar. Tuženik je predlagao i provođenje financijsko knjigovodstvenog vještačenja, pa i vraćao ispostavljene račune, ali sud navedenoj dokumentaciji nije pridao nikakav značaj niti ju je spomenuo u svojoj presudi, a odbio je i provesti dokaz saslušanjem svjedoka predloženih na ročištu od 24. siječnja 2013. Žalitelj smatra da je sporna i pravna valjanost Sporazuma od 25. rujna 2012. jer je sporazum iznuđen pod okolnostima koje je tuženik istaknuo na ročištu 10. ožujka 2014. Osim toga, čak i punomoćnik tužitelja na ročištu od 15. listopada 2013. ukazuje na „nepoštivanje sporazuma čime je isti prestao važiti” pa zato sud nije utvrdio činjenično stanje i time povrijedio parnični postupak. Sud nije prihvatio prijedlog tuženika da tužitelj dostavi original ugovora o prijenosu poslovnih udjela s tužitelja

kao prodavatelja na kupca Institut građevinarstva Hrvatske d.d., iako tuženik ima saznanja da je prema tom ugovoru sve obveze pa tako i obveze po tražbinama revolving zajma preuzeo kupac poslovnih udjela. Tuženik je isticao da je trenutni većinski vlasnik poslovnih udjela u tuženiku društvo Niva inženjering d.d. s tužiteljem zaključilo Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno poslovnog kompleksa u Zagrebu kojim je utvrđena poslovna politika i kojim su regulirana međusobna ulaganja u društvo-ovdje tuženika, te je prvim aneksom regulirano smanjenje duga. Tuženik predlaže višem sudu ukinuti pobijani dio presude i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tuženikova žalba je djelomično osnovana.

Ispitavši prvostupanjsku presudu u točkama 2. i 3. izreke na temelju odredbe članka 365. stavak 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud prilikom odlučivanja o osnovanosti tužbenog zahtjeva počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. Zakona o parničnom postupku, ali je primjenom odredbe članka 373.a stavak 3. u vezi stavka 1. Zakona o parničnom postupku u tom dijelu prvostupanjsku presudu valjalo preinačiti.

Prethodno, ovaj sud napominje da je odredbom članka 451. stavak 3. Zakona o parničnom postupku propisano da u odluci o glavnoj stvari sud odlučuje održava li se platni nalog u cijelosti ili djelomično na snazi ili se ukida. To znači da sud izrekom presude mora točno navesti platni nalog kojeg (u cijelosti li djelomično) održava na snazi odnosno ukida, a točno navođenje platnog naloga jeste označavanje poslovnog broja platnog naloga, datuma njegova donošenja te imena i prezimena javnog bilježnika (odnosno naziva suda) koji je donio platni nalog. Međutim, sud prvog stupnja ne smije u izreci presude platni nalog označavati samo kao „citirani” jer tako označen platni nalog u izreci presude predstavlja nerazumljivu izreku presude.

Nadalje, kada bi se izraz „citirani” platni nalog i mogao dovesti u kontekst s platnim nalogom koji je naveden u nepobijanoj točki 1. izreke presude, ovaj sud napominje da sud prvog stupnja mora(o) donijeti rješenje o ispravku svoje odluke u smislu odredbe članka 342. Zakona o parničnom postupku. Ovo stoga jer se u točki 1. izreke pobijane presude navodi platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišića poslovni broj Ovr-730/11 od 10. ožujka 2011. premda je u ovom spisu platnim nalogom sadržanim u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišića poslovni broj Ovr-713/11 od 10. ožujka 2011. naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od 16.928.880,49 kn (u kojem je „sadržan” i iznos od 8.000.000,00 kn) s pripadajućim kamatama. Dakle, iz spisa proizlazi da rješenjem o ovrsi javnog bilježnika Boška Jurišića poslovni broj Ovr-730/11 tuženiku nije naložena isplata nikakvog novčanog iznosa tužitelju pa zbog toga prvostupanjski sud (eventualno) taj

„citirani” platni nalog nije mogao (bez rješenja o ispravku presude) djelomično održati na snazi.

Međutim, neovisno od navedenog, ovaj sud nalazi da je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama, a kako je to navedeno u točki I.1. izreke ove presude te je, budući da je taj iznos s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od kasnijeg datuma od onih iz platnog naloga sadržanog u rješenju o ovrši javnog bilježnika Boška Jurišića poslovni broj Ovr-713/11 od 10. ožujka 2011. „sadržan” u tom platnom nalogu, taj je platni nalog valjalo djelomično održati na snazi. Naime, iz spisa proizlazi nespornim da su ovdje pamične stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 499. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima na temelju kojeg je tužitelj kao zajmodavac predao tuženiku kao zajmoprimcu novčani iznos od ukupno 15.744.789,32 kn; uostalom, da je tužitelj u cijelosti ispunio svoju ugovornu obvezu vidljivo je iz dijela isprava koje je tužitelj dostavio sudu u prilogu svog podneska od 11. listopada 2011., a tu činjenicu tuženik tijekom cijelog prvostupanjskog postupka nije osporio. Osim toga, iz Izvoda iz otvorenih stavki na dan 31. prosinca 2008. (list 93.-94. spisa) proizlazi da je na taj dan tuženik dugovao tužitelju iznos od 15,499.726,55 kn što je tuženik priznao ovjerivši taj izvod, a tužitelj je nesporno i nakon tog datuma pozajmljivao tuženiku novac (što je na primjer, vidljivo iz izvotka o stanju računa od 29. siječnja 2009. – list 88. spisa).

Nadalje, iz članka 4. stavak 1. Ugovora o okvirnom revolving zajmu br. 01/07 od 1. kolovoza 2007. (list 4.-5., te list 270.-271. spisa) proizlazi da su stranke tim ugovorom ugovorile i ugovorne kamate po stopi od 4% godišnje pa je tužitelj 3. ožujka 2011. obračunao te kamate (list 8. spisa) – prema tom tužiteljevu obračunu kamata ugovorne kamate iznose ukupno 1.184.091,17 kn. S obzirom na to da tuženik tijekom cijelog prvostupanjskog postupka nije osporio taj tužiteljev obračun ugovornih kamata, ovaj sud smatra između stranaka nespornim da obračunate ugovorne kamate iznose 1,184.091,17 kn.

Prema tome, tužitelj je prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom (iz prijedloga za ovrhu) na ime povrata pozajmljenog novca tuženiku i obračunatih ugovornih kamata potraživao iznos od 16.928.880,49 kn s pripadajućom zateznom kamatom prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena koja teče na iznos od 15,744.789,32 kn od 1. kolovoza 2009. (jer je prema članku 2. posljednjeg, III. Dodatka ugovora o okvirnom revolving zajmu s lista 30.-31. i 274.-275. spisa trajanje ugovora odnosno dospijeće tuženikove obveze vraćanja zajma bilo 31. srpnja 2009.) do isplate i, sukladno odredbi članka 31. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, zateznu kamatu koja na iznos od 1.184.091,17 kn teče od 7. ožujka 2011. (dan pokretanja postupka) do isplate. Međutim, tuženik tijekom cijelog prvostupanjskog postupka nije niti iznio činjenicu da je ispunio svoju ugovornu obvezu (osim za dio tužiteljeva prvotnog potraživanja u iznosu od 3,000.000,00 kn na koju okolnost nije predložio izvođenje nikakvih dokaza-list 129. spisa), već je samo naveo da je predao zadužnice kao ovršne isprave (na što također nije predložio izvođenje niti jednog dokaza) te da je Sporazumom od 25. rujna 2012. „dogovoreno da se preostali iznos od 8 milijuna kuna kompenzira višestrukom kompenzacijom s TD (*trgovačkim društvom*) Institut IGH d.d.” (list 129. spisa).

Naknadnim „uređenim” tužbenim zahtjevom s lista 269. spisa tužitelj je potraživao (samo) iznos od 8.000.000,00 kn sa zateznim kamatama koje teku od 1. travnja 2013. (dakle, zatezne kamate teku od datuma koji je više od dvije godine kasniji od datuma utuženja) pa do isplate i to prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, a sukladno Sporazumu od 25. rujna 2012.. U podnesku kojim je „uređio” tužbeni zahtjev tužitelj je naveo da po osnovi tog Sporazuma tužitelju nije isplaćen iznos od 8 milijuna kuna kojeg tuženik neosnovano odbija isplatiti budući da nije realizirana višestruka kompenzacija do 30. ožujka 2013. sukladno odredbi članka 2. stavak 1. točka b) Sporazuma (list 268. spisa).

Naime, stranke su 25. rujna 2012. sklopile Sporazum (list 147. – 149. spisa) kojim su, između ostalog, suglasno utvrdile da ukupno tužiteljevo potraživanje (*glavnica s kamatama*) radi čije je naplate javni bilježnik Boško Jurišić donio rješenje o ovrsi pod poslovnim brojem Ovr-713/11 iznosi ukupno 17.000.000,00 kn te da će taj iznos tuženik podmiriti tako što će: a) iznos od 3.000.000,00 kn podmiriti višestrukom kompenzacijom, b) iznos od (ukupno) 6.000.000,00 kn u četiri rate od po 1.500.000,00 kn koje dospijevaju na naplatu najkasnije 31. ožujka 2013., 30. lipnja 2013., 30. rujna 2013. i 31. prosinca 2013., dok će c) preostalo potraživanje u iznosu od 8.000.000,00 kn tuženik podmiriti „najkasnije do 30. ožujka 2013. i to višestrukom kompenzacijom s trgovačkim društvom Institut IGH d.d. pod uvjetom da ista bude prihvatljiva Konstruktoru” (članak 2. stavak 1. točka b) u vezi članka 1. točka a) Sporazuma – list 147. spisa). Međutim, istim Sporazumom (članak 2. stavak 2; list 148. spisa) stranke su „sporazumno utvrdile” da će, ukoliko se ne realizira višestruka kompenzacija iz članka 2. stavak 1. točke b) tog Sporazuma, tuženik biti u obvezi platiti tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn i to iznos od 2.000.000,00 kn najkasnije do 31. ožujka 2013., iznos od 2.000.000,00 kn najkasnije do 30. lipnja 2013., iznos od 2.000.000,00 kn najkasnije do 30. rujna 2013. i iznos od 2.000.000,00 kn najkasnije do 31. prosinca 2013.. Prema tome, nakon sniženja tužbenog zahtjeva tužitelja predmet spora je tužiteljevo potraživanje iznosa od 8 milijuna kuna s pripadajućim zateznim kamatama koje tužitelj potražuje prema ugovoru o zajmu, a zbog toga jer to potraživanje tuženik nije podmirio tužitelju putem višestruke kompenzacije ugovorene člankom 2. stavak 1. točka b) Sporazuma od 25. rujna 2012..

Između stranaka je nesporno da višestruka kompenzacija iz članka 2. stavak 1. točka b) Sporazuma (u kojoj bi, osim ovdje pamičnih stranaka, sudionik te kompenzacije bilo i trgovačko društvo Institut IGH d.d.) nije sklopljena. Naprotiv, prema stanju spisa jedina sklopljena višestruka kompenzacija u kojoj su sudjelovali tužitelj i tuženik je sklopljena (i) s trgovačkim društvom PIK Vrbovec-Mesna industrija d.d. čime je, prema toj kompenzaciji s lista 167. spisa, podmireno tužiteljevo potraživanje u iznosu od 3.000.000,00 kn iz članka 2. stavak 1. točka a) Sporazuma, koje nakon kasnijeg specificiranja tužbenog zahtjeva tužitelja s lista 269. spisa više nije predmet ovog spora.

Prema tome, između ovdje pamičnih stranaka je nesporno da je tužitelj u cijelosti ispunio svoje ugovorne obveze iz Ugovora o okvirnom revolving kreditu broj 01/07 od 1. kolovoza 2007., I. Dodatka tog Ugovora od 28. svibnja 2008., II. Dodatka tog Ugovora od 31. srpnja 2008. i III. Dodatka tog Ugovora 28. listopada 2008. kao i to da su stranke naknadnim Sporazumom od 25. rujna 2012. ugovorile način ispunjenja (djelomično uz uvjet) i (kasnije) dospjeće cjelokupne tuženikove obveze koja je tada, prema suglasnom utvrđenju stranaka, iznosilo 17 milijuna kuna. Također je između stranaka nesporno da je tuženik sukladno

članku 2. stavak 1. točka a) Sporazuma dio tog potraživanja od 3 milijuna kuna podmiriio putem višestruke kompenzacije s lista 167. spisa te da je tužitelj dio svog prvotnog potraživanja prema tuženiku ugovorima o ustupanju tražbina s lista 158 – 166. spisa prenio trećim osobama čime je (u odnosu na ta prenesena potraživanja) izgubio aktivnu građansko pravnu legitimaciju, pa stoga tužitelj potražuje (preostali) iznos od 8.000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama jer nije realizirana višestruka kompenzacija sukladno članku 2. stavak 1. točka b) Sporazuma.

Tuženik je tijekom postupka osporavao (i to preostalo) tužiteljevo potraživanje navodeći da je ono zastarjelo, da je tužitelj s trećom osobom Niva inženjering d.d. 19. travnja 2007. sklopio Sporazum o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno-poslovnog kompleksa u Zagrebu Gradišćanska-Cankareva-Baruna Filipovića-Selska (list 10-16. spisa), da je obveza plaćanja 8.000.000,00 kn obveza Instituta IGH d.d. sukladno Sporazumu o reguliranju prava i obveza od 30. prosinca 2011. kojeg je Institut IGH d.d. sklopio s Niva Inženjering d.d. (list 279. spisa) odnosno da tuženik „ima saznanja” se ugovorom o prijenosu poslovnog udjela sklopljenim između tužitelja kao prodavatelja tog udjela i Instituta IGH d.d. kao kupca, kupac tog udjela preuzeo obveze po tražbinama revolving zajma (list 153. spisa). Jednako tako, tuženik je osporavao stvarnu i mjesnu nadležnost Trgovačkog suda u Splitu za postupanje u ovom predmetu. S obzirom na tuženikovo osporavanje utuženog potraživanja, između ovdje parničnih stranaka je sporna osnovanost preostalog utuženog potraživanja u iznosu od 8.000.000,00 kn sa zateznim kamatama koje teku od 31. ožujka 2013. do isplate kojeg tužitelj temelji na osnovnom pravnom poslu – osnovnom ugovoru o okvirnom revolving zajmu od 1. kolovoza 2007. s njegovim dodacima i Sporazumu od 25. rujna 2012..

Odredbom članka 499. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima je propisano da se ugovorom o zajmu zajmodavac obvezuje predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće.

U ovom parničnom predmetu je, kako je to ranije navedeno u ovoj odluci, između stranaka nesporna činjenica da je tužitelj kao zajmodavac sukladno Ugovoru o okvirnom revolving zajmu br. 01/07 od 1. kolovoza 2007. i trima dodacima tog Ugovora ispunio svoju ugovornu obvezu predaje tuženiku kao zajmoprimcu iznos novca od 15,744.789,32 kn. Nadalje, stranke su člankom 2. III. Dodatka ugovora o okvirnom revolving zajmu od 28. listopada 2008. ugovorile trajanje ugovora odnosno rok dospijeća tuženikove novčane obveze povrata pozajmljenog novca do 31. srpnja 2009., no tuženik nesporno u odnosu na preostalo utuženo potraživanje od 8.000.000,00 kn nije ispunio svoju ugovornu obvezu niti kompenzacijom koja je prema članku 2. stavak 1. točka b) Sporazuma od 25. rujna 2012. trebala biti sklopljena najkasnije do 30. ožujka 2012. niti isplatama novčanih iznosa u rokovima predviđenim člankom 2. stavak 2. tog Sporazuma. Slijedom navedenog, tuženik je sukladno odredbi članka 499. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima u obvezi isplatiti tužitelju iznos od 8.000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od tuženikova dolaska u zakašnjenje prema članku 2. stavak 2. Sporazuma pa do isplate.

U odnosu na tuženikov žalbeni navod da je Sporazum od 25. rujna 2012. bio prisiljen zaključiti (naime, na ročištu za glavnu raspravu održanom 10. ožujka 2014. tuženik je istaknuo da je bio prisiljen na zaključenje Sporazuma pod uvjetima blokade njegova računa te

mu je stoga bilo onemogućeno poslovanje), ovaj sud napominje da tuženik nije predložio izvođenje niti jednog dokaza radi utvrđivanja činjenice da je u vrijeme sklapanja tog Sporazuma bio blokiran njegov račun, a niti blokada računa sama po sebi predstavlja prijetnju (tužitelja ili treće osobe) koja je prema članku 279. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima izazvala strah kod tuženika da on zbog toga sklopi Sporazum od 25. rujna 2012.. Naprotiv, prema ocjeni ovog suda sklapanjem predmetnog Sporazuma tuženik kao dužnik je došao u povoljniji položaj u odnosu na onog u kojem je bio prema Ugovoru o okvirnom revolving zajmu s dodacima i to ne samo zato jer je tim Sporazumom ugovoren kasniji datum dospijeca te obveze, već prvenstveno zbog toga jer ukupna tužiteljeva tražbina iz ugovora o zajmu utvrđena tim Sporazumom u iznosu od 17,000.000,00 kn jeste niža od one (glavnica + kamate) koju bi tužitelj mogao potraživati na temelju Ugovora o okvirnom revolving zajmu s dodacima. Ovo zbog toga jer zatezne kamate na pozajmljeni iznos i ugovornu kamatu od 16,928.880,49 kn od dospijeca/utuženja pa do 31. ožujka 2013. (datum dospijeca po članku 2. stavak 1. točka b) Sporazuma) odnosno do 31. prosinca 2013. (kada je prema članku 2. stavak 2. Sporazuma dospijeca posljednjeg dijela novčanog potraživanja u slučaju ako se ne sklopi višestruka kompenzacija) po stopama tih kamata od 14% godišnje (do 30. lipnja 2011.) odnosno po stopi od 12% godišnje (nakon 1. srpnja 2011.) znatno premašuju razliku između iznosa tužiteljeva potraživanja utvrđenim Sporazumom stranaka od 25. rujna 2012. i iznosa kojeg bi tuženik bio u obvezi podmiriti tužitelju na ime pozajmljenih sredstava i ugovorne kamate (17,000.000,00 kn – 16,928.880,49 kn = 71.119,51 kn). Podredno, ovaj sud napominje da nedopuštena prijetnja prema članku 279. stavak 1. i članku 330. Zakona o obveznim odnosima predstavlja razlog za pobožnost ugovora, no tuženik tijekom cijelog postupka nije niti iznio činjenicu da je u roku propisanom odredbom članka 335. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima podnio tužbu za poništaj Sporazuma od 25. rujna 2012., a još manje da bi pobožnost bila utvrđena pravomoćnom sudskom presudom.

Jednako tako, budući da je Sporazum koji je sklopljen 25. rujna 2012. potpuno jasan, nije bilo potrebno da sud sukladno odredbi članka 319. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima tumači pravu volju ugovornih stranaka na koju okolnost je tuženik na ročištu održanom 24. siječnja 2014. predlagao saslušanje stranaka po njihovima zastupnicima po zakonu, ali i svjedoka. Upravo zbog navedenog, prvostupanjski sud pravilno nije provodio izvođenje tih dokaza očito ocijenivši da njihovo izvođenje nije važno za donošenje odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva premda je o tuženikovu prijedlogu za izvođenje tih dokaza trebao odlučiti rješenjem prema (*tada važećoj*) odredbi članka 300. stavak 2. Zakona o parničnom postupku.

Nadalje, tuženikov materijalno pravni prigovor zastare utuženog potraživanja nije osnovan. Naime, čak i kada bi se radilo o povremenoj tražbini koja dospijeva u razdoblju kraćem od godine dana za koju je propisan trogodišnji rok zastare što je tuženik istaknuo u svom podnesku od 10. listopada 2013., od 31. srpnja 2009. kada je dospjela tuženikova obveza po članku 2. III. Dodatka Ugovora o okvirnom revolving kreditu broj 01/07 odnosno od 1. kolovoza 2009. kada je sukladno odredbi članka 215. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima zastara počela teći pa do pokretanja ovog postupka 7. ožujka 2011. kada je sukladno odredbi članka 241. istog Zakona prekinut tijek zastarijevanja nije protekao niti trogodišnji rok zastare potraživanja.

Tuženik (u odnosu na preostalo potraživanje iznosa od 8,000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama) neosnovano osporava postojanje tužiteljeve građansko pravne legitimacije zbog postojanja Sporazuma o reguliranju međusobnih odnosa radi izgradnje stambeno-poslovnog kompleksa u Zagrebu Gradišćanska-Cankareva-Baruna Filipovića-Selska kojeg je tužitelj sklopio s trećom osobom Niva inženjering d.d. 19. travnja 2007. (i I. Aneksa tog sporazuma od 17. ožujka 2008. – list 133. spisa). Naime, tim su Sporazumom tužitelj i Niva inženjering d.d. kao tadašnji članovi društva tuženika regulirali svoja međusobna prava i obveze na realizaciji objekta stambeno-poslovnog kompleksa te su se, između ostalog, međusobno obvezali da će za potrebe realizacije tog projekta davati pozajmice tuženiku (članak 12. stavak 2. tog Sporazuma; list 15. spisa). Međutim, taj Sporazum nema nikakvog utjecaja na oslobođenje tuženika od obveze povrata zajma odnosno na pravo tužitelja da od tuženika potražuje pozajmljeni novčani iznos budući da je povrat pozajmljenog iznosa s ugovornim kamatama tuženikova ugovorna obveza prema članku 499. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima.

Jednako tako, tuženik neosnovano ukazuje na to da je Institut IGH d.d. u obvezi platiti tužitelju iznos od 8,000.000,00 kn sukladno Sporazumu o reguliranju prava i obveza od 30. prosinca 2011. kojeg je Institut IGH d.d. sklopio s društvom Niva Inženjering d.d.. Naprotiv, iz članka 6. tog Sporazuma obje stranke tog Sporazuma Institut IGH d.d. i Niva Inženjering d.d. su se obvezale da će u slučaju da tužitelj na temelju pravomoćne presude i ovršne isprave naplati potraživanja prema tuženiku, refundirati tuženiku izvršene naplate i to Institut IGH d.d. 50 % izvršene naplate predmetnih potraživanja, ali maksimalno do iznosa od osam milijuna kuna, a Niva Inženjering d.d. sav iznos koji prelazi iznos od 8 milijuna kuna (list 279. spisa). Prema tome, tom su se ugovornom odredbom stranke tog ugovora Institut IGH d.d. i Niva Inženjering d.d. obvezale da će tuženiku isplatiti sva novčana sredstva koja bi proizašla iz sudske presude i ovršne isprave u sporu između ovdje tužitelja i tuženika te sukladno toj odredbi tuženik prema članku 337. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima od tih osoba (u omjerima iz tog Sporazuma) može tražiti isplatu iznosa kojeg je po presudi dužan isplatiti tužitelju. Međutim, time se tuženik nije oslobodio svoje ugovorne obveze da tužitelju isplati pozajmljeni iznos s pripadajućom kamatom, niti je tužitelj izgubio pravo potraživanja utuženog iznosa od tuženika, a kako to pogrešno smatra tuženik.

Neosnovano se tuženik tijekom prvostupanjskog postupka pozivao na (eventualni) ugovor o prijenosu poslovnog udjela kojim je tužitelj prodao poslovni udjel u tuženiku trgovačkom društvu Institutu IGH d.d. – naime, tuženik je tvrdio da „ima saznanja” da je ugovorom o prijenosu poslovnog udjela sklopljenim između tužitelja kao prodavatelja tog udjela i Instituta IGH d.d. kao kupca, kupac tog udjela preuzeo obveze po tražbinama revolving zajma. Ovo prvenstveno stoga jer tuženik tijekom prvostupanjskog postupka nije dostavio taj (eventualni) ugovor o prijenosu poslovnog udjela premda je tuženik trebao imati u posjedu taj ugovor budući da je (eventualni) kupac poslovnog udjela u tuženiku trebao na temelju pravnog posla prijenosa poslovnog udjela podnijeti tuženiku prijavu za upis u knjigu poslovnih udjela u smislu odredbe članka 411. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine” broj 111/93, 34/99, 52/00, 118/03, 107/07 i 137/09), a kako bi u odnosu na tuženika kao trgovačko društvo mogao ostvarivati članska prava – dakle, kupac je uz prijavu za upis u knjigu poslovnih udjela tuženiku kao društvu čiji se poslovni udjel prenosi trebao dostaviti i ugovor o prijenosu poslovnog udjela jer se na temelju tog ugovora može izvršiti upis u knjizi poslovnih udjela (a taj ugovor treba biti u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave

koju potvrdi javni bilježnik prema članku 412. stavak 3. Zakona o trgovačkim društvima). Osim toga, čak i da se tim (eventualnim) ugovorom o prijenosu poslovnog udjela Institut IGH d.d. doista i obvezao tužitelju da će preuzeti obvezu isplate zajma o čemu je tuženik „imao saznanja”, ovaj sud napominje da se time tuženik nije oslobodio svoje ugovorne obveze povrata pozajmljenih novčanih sredstava. Ovo iz razloga jer bi se u tom slučaju radilo o ugovoru o pristupanju dugu u smislu odredbe članka 101. Zakona o obveznim odnosima kojim bi Institut IGH d.d. stupio u obvezu povrata pozajmljenih novčanih sredstava pored tuženika kao dužnika te bi (u tom slučaju) tužitelj kao vjerovnik novčane obveze mogao zahtijevati ispunjenje te obveze i od Instituta IGH d.d. i od tuženika. Prema tome, tim (eventualnim) ugovorom o prijenosu poslovnog udjela tuženik kao (stari) dužnik nije oslobođen svoje obveze proizašle iz Ugovora o okvirnom revolving zajmu broj 01/07 od 1. kolovoza 2007. s dodacima tog Ugovora. Podredno, ovaj sud napominje da tuženik tijekom cijelog postupka nije ni iznio činjenicu da je Institut IGH d.d. podmirio tužitelju utuženo (preostalo) potraživanje.

Žalitelj se u žalbi (kao i tijekom prvostupanjskog postupka) neosnovano pozivao na mjesnu nenadležnost prvostupanjskog suda. Naime, premda je tuženik u svom podnesku od 10. listopada 2013. s lista 128-129. spisa (predanog sudu na ročištu održanom 15. listopada 2013.) kao i u ranijoj žalbi (list 117. spisa) izjavljenoj protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-937/11 od 31. siječnja 2012. osporavao postojanje sporazuma o stvarnoj nadležnosti iz članka 9. Ugovora o okvirnom revolving zajmu broj 01/07 isticanjem da je taj ugovor u preslici, da stranice nisu numerirane, ovjerene, parafirane niti nose bilo kakvu oznaku izvornosti, nakon što je tužitelj dostavio sudu presliku Ugovora o okvirnom revolving zajmu broj 01/07 s trima dodacima tog ugovora ovjerenu od strane javnog bilježnika Boška Jurišića (list 270 – 275. spisa) te je navedeni javni bilježnik potvrdama na preslikama tih isprava potvrdio da su preslike ugovora s dodacima identične izvorniku tih isprava, tuženik više nije osporavao istinitost tih isprava. Prema tome, budući da je javni bilježnik Boško Jurišić svojom ovjerom poslovni broj OV-8041/13 od 26. studenoga 2013. potvrdio da je preslika Ugovora o okvirnom revolving zajmu broj 01/07 identična izvorniku te isprave, a tuženik koji je ovjerenu presliku tog Ugovora zaprimio na ročištu 5. prosinca 2013. (što je vidljivo iz zapisnika s tog ročišta s lista 277. spisa) više nije osporavao istinitost preslike te isprave, prvostupanjski sud nije trebao pozivati tužitelja da dostavi sudu na uvid izvornik Ugovora o okvirnom revolving zajmu broj 01/07 u smislu odredbe članka 108. Zakona o parničnom postupku.

Slijedom navedenog, budući da iz članka 9. (ovjerovljene preslike) Ugovora o okvirnom revolving zajmu broj 01/07 proizlazi da su stranke sklopile sporazum o mjesnoj nadležnosti Trgovačkog suda u Splitu, a tuženik tijekom cijelog prvostupanjskog postupka nije predložio izvođenje niti jednog dokaza (na primjer, grafološkim vještačenjem) kojim bi se mogla dokazati činjenica da se na tom ugovoru ne nalaze potpisi njegovih zastupnika po zakonu, to je prvostupanjski sud pravilno postupao u ovom predmetu kao mjesno nadležan sud. Jednako tako, tuženik je tijekom postupka neosnovano isticao prigovor stvarne nenadležnosti trgovačkog suda jer se radi o sporu između pravnih osoba za kojeg je člankom 34.b točka 1. Zakona o parničnom postupku propisana stvarna nadležnost trgovačkog suda.

Prema tome, budući da je tuženik sukladno Ugovoru o okvirnom revolving zajmu i dodacima tog ugovora te kasnijim Sporazumom od 25. rujna 2012. u obvezi isplatiti tužitelju

iznos od 8,000.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama koja su propisana za potraživanja koja nisu proizašla iz trgovačkih ugovora, a samo dospijeće je (naknadno) ugovoreno člankom 2. stavak 2. Sporazuma od 25. rujna 2012., to je tuženika valjalo obvezati da isplati tužitelju navedeni novčani iznos s kamatama koje teku od dolaska dužnika u zakašnjenja (prema članku 2. stavak 2. tog Sporazuma) pa do isplate te je u tom dijelu platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Boška Juričića poslovni broj Ovr-713/11 od 10. ožujka 2011. valjalo održati na snazi i primjenom odredbe članka 373.a stavak 3. u vezi stavka 1. Zakona o parničnom postupku i u tom dijelu preinačiti pobijanu točku 2. izreke prvostupanjske presude.

Međutim, premda su obje stranke trgovačka društva, tužiteljevo potraživanje ne proizlazi iz trgovačkog ugovora, a kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud. Naime, da bi se radilo o trgovačkom ugovoru u smislu odredbe članka 14. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima nije dovoljno da je ugovor sklopljen između trgovaca, već i da je taj ugovor sklopljen u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja barem jednog od njih ili da je u vezi tih djelatnosti. Međutim, u konkretnom predmetu neovisno od toga što je (možda) tuženik koristio pozajmljena novčana sredstva radi obavljanja djelatnosti vezanih uz svoj predmet poslovanja, (nenamjenski) Ugovor o okvirnom revolving zajmu br. 01/07 nije ugovor koji je sklopljen u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja niti jedne od stranaka budući da se niti jedna stranka ne bavi pozajmljivanjem novca kao svojom registriranom djelatnošću, a niti je taj ugovor u vezi s djelatnosti koje čine predmet njihova poslovanja. Slijedom navedenog, tužitelj nema pravo potraživati zateznu kamatu koja teče na pozajmljeni novčani iznos od dospijeća do isplate prema stopi tih kamata koja je člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima propisana za potraživanja proizašla iz trgovačkog ugovora pa je za razliku između te kamatne stope i kamatne stope propisane za potraživanja iz ostalih odnosa valjalo ukinuti platni nalog i u tom dijelu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Jednako tako, budući da se tuženik člankom 2. stavak 2. Sporazuma od 25. rujna 2012. obvezao tužitelju da će svoju novčanu obvezu (ako je do 30. ožujka 2013. ne podmiri putem višestruke kompenzacije) ispuniti tako da iznos od 2,000.000,00 kn isplati najkasnije do 31. ožujka 2013., iznos od 2,000.000,00 kn najkasnije do 30. lipnja 2013., iznos od 2,000.000,00 kn najkasnije do 30. rujna 2013. i iznos od 2,000.000,00 kn najkasnije do 31. prosinca 2013., tuženik je dospio u zakašnjenje onda kada su protekli ti rokovi, a ne onda kada je protekao rok za podmirenje obveze putem višestruke kompenzacije kako to smatra tužitelj.

Naime, s obzirom na to da su stranke člankom 2. stavak 2. tog Sporazuma ugovorile datume dospijeća tuženikove novčane obveze u slučaju ako tuženik bude morao ispuniti svoju obvezu isplatom tužitelju novčanog iznosa od 8,000.000,00 kn (dakle, ako tuženik svoju obvezu ne ispuni višestrukom kompenzacijom do 30. ožujka 2013.), te su osim toga člankom 4. Sporazuma (dodatno) ugovorile i obvezu tuženika da po bezuspješnom proteku roka za provedbu kompenzacije preda tužitelju zadužnice s rokovima dospijeća sukladno članku 2. stavak 2. tog Sporazuma (što tuženik nije učinio budući da tužitelj nije sukladno članku 5. Sporazuma povukao tužbu), očito je da je prava volja ugovornih stranaka prilikom zaključenja Sporazuma bila da tuženik mora do datuma navedenima u članku 2. stavak 2. Sporazuma isplatiti tužitelju (u ratama od po 2,000.000,00 kn) iznos od 8,000.000,00 kn. Slijedom navedenog, protekom tih rokova tuženik je sukladno odredbi članka 183. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima došao u zakašnjenje s ispunjenjem svoje novčane obveze te je

prema članku 29. stavak 1. istoga Zakona dužan isplatiti tužitelju zatezne kamate koje teku od tada (a ne od proteka roka za podmirenje obveze višestrukom kompenzacijom) pa do isplate.

Stoga je valjalo ukinuti platni nalog u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da isplati tužitelju zatezne kamate po stopi koja prelazi stopu zateznih kamata proizašlu iz ostalih odnosa kao i zatezne kamate koje teku prije dospijeca tuženikove novčane obveze ugovorene člankom 2. stavak 2. Sporazuma od 25. rujna 2012. i u tom dijelu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, te je u tom dijelu valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu na temelju odredbe članka 373.a stavak 3. u vezi stavka 1. Zakona o parničnom postupku.

Međutim, u odnosu na odluku o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je prvostupanjska odluka pravilna i zakonita. Naime, unatoč tome što je ovaj sud djelomično (i to samo u odnosu na sporedno potraživanje) odbio tužbeni zahtjev tužitelja, tužitelj osnovano potražuje naknadu troška postupka za radnje poduzete nakon što je podneskom od 27. studenoga 2013. „uređio” tužbeni zahtjev potražujući od tuženika iznos od 8.000.000,00 kn s pripadajućim kamatama. Prema tome, tužitelj osnovano potražuje naknadu troška postupka na ime zastupanja na ročištima za glavnu raspravu održanima 24. siječnja 2014. i 10. ožujka 2014. u iznosu od 65.000,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj 142/12) te trošak poreza na dodanu vrijednost po stopi tog poreza od 25 % (iznos od 32.500,00 kn).

Stoga je tuženikovu žalbu izjavljenu protiv točke 3. izreke prvostupanjske presude valjalo odbiti kao neosnovanu i u tom dijelu potvrditi tu presudu, a na temelju odredbe članak 380. točka 2. Zakona o parničnom postupku.

U Zagrebu 9. prosinca 2015.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
VIJEĆA OMAZIĆ, v.r.

Za točnost otpavka
ovlašteni službenik

Blankica Curman
BRANKICA CURMAN

Masa: 2819
04 3838 1 26.07.16 16:40:54 1.70

R 21101 SPLIT
RC 18 248 721 9 HR

AGENCIJA ZA
POSREDOVANJE
U PROMETU NEKRETNOSTIMA
SPLIT, Svadilav 4

21101
07.16-21

21101
07.16-21

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL: PISARNICE ZAGREB 3

28-07-2016

PREOSTAJUĆE NEKRETNOSTI
PRIMANJE U PROMETU NEKRETNOSTIMA
KASNO

FINANCIJSKA AGENCIJA - FINA

ULICA GRADA VUKOVARA 70

10000 ZAGREB

AR